

Dierbare Broeders en Zusters,

Vandaag beginnen wij samen de Advent, de voorbereidingstijd op het Hoogfeest van Kerstmis. Een tijd van hoopvol en vreugdevol verlangen, een tijd waarin wij, zoals Sint-Paulus het zegt in de Tweede Lezing, “vol *verwachting* uitzien naar de openbaring van onze Heer Jezus Christus”.

Verwachting betekent niet zomaar hetzelfde als ‘wachten op’. Wanneer we verwachten, dan verheugen we ons *nu* reeds over de komst van datgene waarop we wachten. Wanneer we bijvoorbeeld gasten verwachten voor een diner, dan gaat het om veel meer dan enkel maar wachten op hun komst. Gasten verwachten betekent dat we onze voorbereidingen treffen, zowel materieel als geestelijk. We maken ons huis schoon, we bereiden de maaltijd voor, we kiezen onze kleren uit, we overleggen in welke geest we onze gasten het best kunnen ontvangen, wat we hun gaan vertellen, enzovoort. Heel die voorbereiding is eigenlijk een even wezenlijk deel van het feest zelf. In de voorbereiding maken we de vreugde van het feest reeds tot de onze.

Een ander voorbeeld is nog treffender. We zeggen in het Nederlands van een vrouw die zwanger is, dat ze ‘in verwachting’ is van haar kind. Samen met haar man, haar gezin, haar familie ziet ze hoopvol uit naar de geboorte van haar kind en worden de nodige voorbereidingen getroffen om het kind op de meest liefdevolle manier te ontvangen. Maar het is ook méér dan dat. Samen met haar familie verheugt de moeder zich reeds over de *aanwezigheid* van het kind. Het kind *is* er al, ze draagt het in haar schoot en vanaf het eerste moment van de zwangerschap ontstaat er reeds een onverbreekbare band tussen de moeder en het kind.

Welnu, zo is het ook bij het vieren van de Advent.

Zo was het bij de eerste Advent, toen Maria in verwachting was van haar Zoon. Zo is het ook vandaag, wanneer wij met heel de Kerk in verwachting zijn van Jezus’ geboorte. We bereiden ons voor op Zijn komst door ons hart te zuiveren van alles wat er niet in thuis hoort, om de Heer er zo goed mogelijk te kunnen ontvangen.

Maar de essentie van de Advent is nog iets anders. Want Christus is *nu* reeds aanwezig: door de genade, in elkeen van onze zielen; maar ook lichamelijk, doordat we Hem ontvangen in de Heilige Eucharistie. Zoals de Heilige Maagd Maria Jezus meedroeg in haar schoot, zo dragen ook wij Jezus mee. Hij is daar reeds, Hij luistert naar ons, Hij spreekt tot ons, Hij bemint ons, Hij vergeeft ons, Hij verlost ons. En zo was het ook voor Onze-Lieve-Vrouw: het Kind dat ze meedroeg in haar schoot was tevens haar Verlosser, haar Schepper, haar God, aan wie ze zich van kindsbeen af had toegewijd. Want aan het *Ja*, het *Fiat* van Maria bij de Aankondiging, gaat een veel fundamentele *Fiat* vooraf: Het *Fiat* namelijk van haar maagdelijke toewijding aan God. Het hart van Maria was één

en al ontvankelijkheid voor Gods liefde. Niemand was zich meer bewust van Gods liefde voor haar, dan de Heilige Maagd Maria, niemand was gelukkiger en dankbaarder voor deze liefde dan Maria. En zo was haar schoot de ideale plaats voor God om Zijn liefde mens te laten worden.

Maria leert ons dus hoe wij Advent moeten vieren. Ze leert ons dat we nu reeds de vreugde van onze verlossing kunnen smaken, de vreugde die voortkomt uit het besef van Gods liefde voor ons. In zekere zin is de Advent een beetje een ‘omgekeerd octaaf’: terwijl het octaaf de vreugde van het kerstmysterie acht dagen verlengt, zo anticipeert de Advent reeds weken op voorhand die vreugde. Het kerstmysterie zal ons hart vervullen met zijn heel bijzondere genade, maar nu reeds smaken we iets van de vreugde, de liefde, de vrede van Kerstmis¹.

Zo is het elk jaar van ons leven wanneer wij Advent vieren, maar we kunnen ook zeggen dat heel ons leven zélf één grote Advent is. Want van één ding kunnen wij absoluut zeker zijn: ooit zullen we afscheid nemen van dit aardse leven en zullen wij oog in oog staan met Christus. Misschien vandaag nog, misschien morgen, misschien binnen enkele jaren, misschien “*midden in de nacht*” of misschien “*bij het hanengekraai ’s morgens*”. “*Weest waakzaam*”, zegt Jezus ons tot vier keer toe in het evangelie van deze zondag. Laten we dus niet leven alsof deze ontmoeting nooit plaats zal vinden. Wel integendeel, laten we leven in het besef en de vreugde dat deze ontmoeting nu reeds, vandaag al, plaatsvindt in het diepst van ons hart, waar God op ons wacht om ons Zijn liefde te geven.

Amen.

¹ Het woord ‘advent’ betekent trouwens ook letterlijk ‘komst’ en werd in de eerste eeuwen van het Christendom gebruikt om het feest van Christus’ geboorte aan te duiden. Later ging dat woord dienen om de voorbereidingsperiode aan te duiden.